

רועי Roy
מנחם Menachem
מרקוביץ' Markovich
ממ"ד ביניים Mamadness

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses and income. The document provides a detailed list of items that should be tracked, such as inventory levels, customer orders, and supplier invoices. It also outlines the procedures for recording these transactions, including the use of specific forms and the assignment of responsibilities to different staff members.

The second part of the document focuses on the analysis of the recorded data. It describes various methods for identifying trends and anomalies in the financial records. This includes comparing current performance with historical data and industry benchmarks. The document also discusses the importance of regular audits and reconciliations to detect and correct any errors or discrepancies. It provides a step-by-step guide for conducting these audits, from the selection of samples to the final reporting and corrective actions.

The final part of the document addresses the communication of the results of the financial analysis. It emphasizes the need for clear and concise reporting to management and other stakeholders. The document provides a template for a financial report, including sections for executive summary, detailed findings, and recommendations. It also discusses the importance of transparency and accountability in the reporting process, and provides guidance on how to handle any questions or concerns that may arise.

Roy Menachem Markovich
Mamadness

רועי מנחם מרקוביץ'
ממ"ד ביניים

RawArt Gallery, Tel Aviv
29.3-28.4.18

גלריה רו־ארט, תל אביב
29.3-28.4.18

CATALOG

קטלוג

Design and Production: Avigail Reiner

עיצוב והפקה: אביגיל ריינר (The Studio)

Editor: Leah Abir

עורכת: לאה אביר

Language Editing and English Translation:

עריכה לשונית ותרגום לאנגלית:

Safra Nimrod

צפרה נמרוד

Photography: Roy Menachem Markovich

צילום עבודות: רועי מנחם מרקוביץ'

Installation Photo (back cover): Avraham Hay

צילום הצבה (כריכה אחורית): אבי חי

Printing and Plates: A.R. Printing

לוחות והדפסה: ע.ר. הדפסות

RAWART GALLERY TEAM

צוות גלריה רו־ארט

Shimon Ben Shabat, Leah Abir,

שמעון בן־שבת, לאה אביר, מאיה במברגר,

Maya Bamberger, Noa Bar Oryan

נועה בר אוריין

THANKS

תודות

Romi Lee, Idan Glikzelig, Yaron Attar

רומי לי, עידן גליקזליג, ירון אתר

הוצאת גלריה רו־ארט
שביל המרץ 3, תל אביב
RawArt Gallery Press
3 Shvil Ha'Meretz St., Tel Aviv
www.rawart-gallery.com

RAWART
GALLERY
PRESS

RawArt Gallery and Roy Menachem Markovich, 2018 ©

GROWTH, ГИПЪС
2018, mixed media
16x16x12 cm

הלוואה, LOAN
2018, mixed media
14x14x3 cm

פריים
PRIME
2018, mixed media
19X9X5 cm

ערבות, GUARANTEE
2018, mixed media
9X15X3 cm

PENSION, פנינה
2018, mixed media
18x9x9 cm

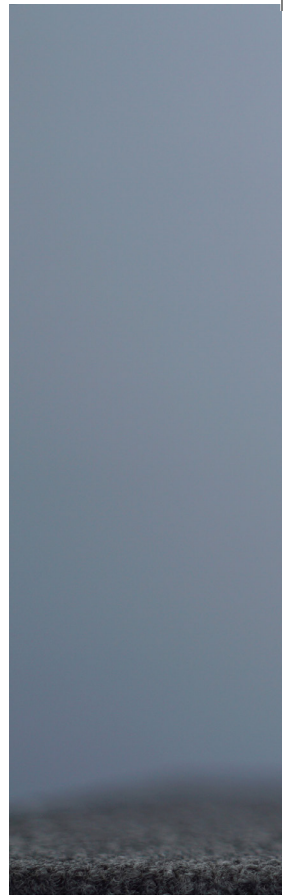
DEMONSTRATION, 1991
2018, mixed media
25x15x3 cm

תותח, CANON
2018, mixed media
12x15x10 cm

ריבית דריבית, DOUBLE INTEREST
2018, mixed media
24x10x10 cm

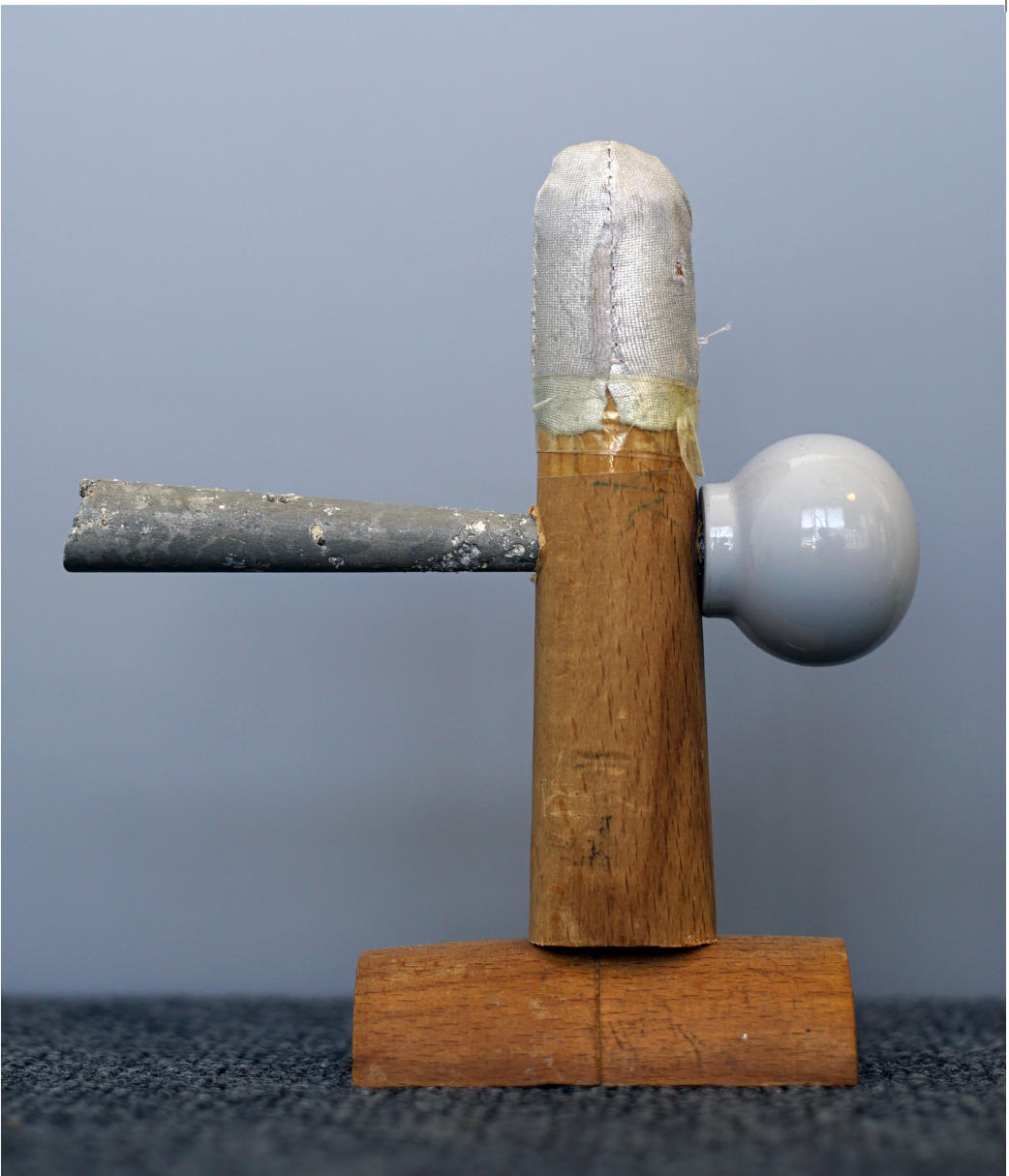

COMMITTEE, ועדה
2018, mixed media
13X13X13 cm

BOOST, דקות
2018, mixed media
13X13X3 cm

שטינקער, SHTINKER
2018, mixed media
17x15x5 cm

ALLOWANCE, 72977
2018, mixed media
19x13x5 cm

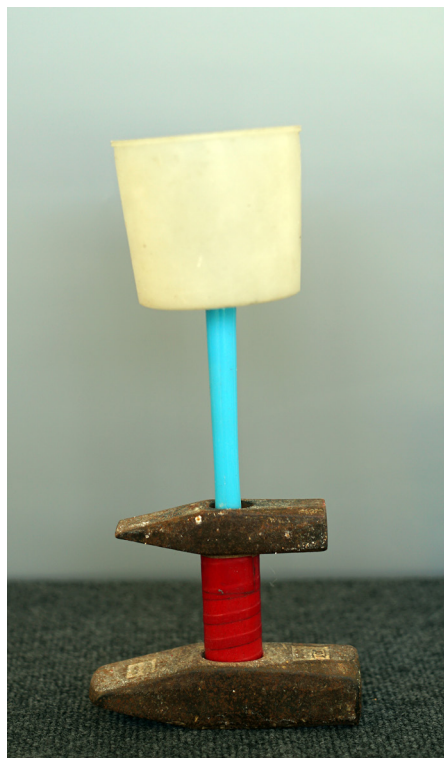
COMBO, בונג'יל
2018, mixed media
18x5x5 cm

PENNY LAWS 2, 2 דיני פרוטה
2018, mixed media
19x19x22 cm

RED LINE, קו אדום
2018, mixed media
28x10x3 cm

PENNY LAWS, דיני פרוטה
2018, mixed media
31x15x10 cm

הפרטה, SAVINGS
2018, mixed media
10x14, 5x36 cm

FORTUNE, הון
2018, mixed media
23.5x10x10 cm

תמיכה, SUPPORT
2018, mixed media
21x10x4 cm

SUDDENLY (stills from video), 2018
4 minutes

תערוכת היחיד החדשה של רועי מנחם מרקוביץ' כוללת פסלים קטני ממדים המוצבים במערכים שונים, ושתי עבודות וידאו חדשות. פסליו של מרקוביץ', המכונים על ידו "מינימנטים", זכו לפרשנויות שונות בשנים האחרונות, ביניהן ביקורת על הפיסול המונומנטלי המקומי (ובעקבות כך, על המפעל הלאומי הישראלי), הנכחה של מנגנוני זכרון וטראומה, עיסוק במיניות גברית, ביקורת פנים אמנותית ועוד.

"מראם הקיקיוני (של הפסלים), חומריותם הארעית", כתבת האוצרת הדס קידר, "משקפים את היאותנטיות הלא-אותנטית' של המרחב הבייתי הישראלי... שימוש בפיצ'פסקט', בחיבורים פרוביזוריים ובשיטת צביעה ביתית חושף את האינסטנט-סטיילינג הישראלי... ואת האופן שבו הוא מגויס למאמץ הלאומי להסוות ולהסתיר את המרחב האסונו... יתרה מכך, הפסלים מתגלים כפרפרזה משעשעת על התנופה והעוצמה של ראשית הפיסול הישראלי"¹. לעומתה, מבקרת האמנות גליה ירב מצאה בפסלים "פאליות המדנקת אל החלל מתוך כנים ותושבות בהן היא חדורה...". "כל מפעל המטא-שפה וההבעה הזה", היא כותבת, "הוא כעת חיקוי של צורת הגשה פתיינית על במות תצוגה, חיקוי שאיבד פרופורציות"².

האוצרת נוגה דוידסון כתבה בשנת 2013: "כשפסלים מאסיביים שכאלה הופכים לגרסאות מגומדות ומאולטרות, לגביעי ניצחון עלובים, למשקולות נייר זולות מחנות 'מתנות לגבר', הם גם הופכים לשיקוף כיצד חיקוי זול, חיקוי מגוחך מרוב שהוא לא משכנע - חושף עד כמה מגוחך המקור"³. בהמשך לכך, האוצר רן קסמיאילן, בטקסט משנת 2017, רואה במינימנטים "הצעות אירוניות וסוטרות לפיסול מונומנטלי בזמן הזה". עבורו, הפסלים "חושפים את הפוליטיקה של הנוסטלגיה, שתפקידה לקשור בין דימוי עבר אידיאלי לבין מבנים סמכותניים (חדשים או ממוחזרים)"⁴. ואילו מבקר האמנות שאול סתר כותב בטקסט שהתפרסם לאחרונה: "...זקיפתו הלא-תכליתית של הפסל הסביבתי מתגלגלת לזקיפות שימושית של מה שנראה כעת כאוסף מרשים של צעצועי מין, עזרים בייתיים לעינוג עצמי. יש כאן גם משל על השינוי שחל באפשרויות של הפעולה האמנותית..."⁵ בתערוכה "ממ"ד ביניים", הפסלים ועבודות הווידאו של מרקוביץ' מציגים יחד מבט רחב, כמו גם תקריבים ספציפיים על מופעים מקומיים של ביטחוניזם ונדליניזם, ועל האופן שבו השניים שזורים ודבוקים זה בזה. התערוכה מספקת התבוננות עדכנית על התפתחויות בפיסול של מרקוביץ', שמתרחק מעט מן הרדי-מייד ומן החוץ או מהמרחב הציבורי, ומתפנה להרכבות הקשורות יותר בפנים הבית כזירה חברתית, פוליטית, צורנית, חומרית וכלכלית. ההצבה הנוכחית נמתחת מעט, משתכללת ומדייקת את ההצעה הייחודית של מרקוביץ' לאוסף ממצאים מן ההווה, אשר מקורותיו בתרבות החומרית היומיומית, הטכנולוגיה שלו היא ההמצאה והתצוגה, והרטוריקה שלו היא הניב המקומי.

1 הדס קידר, "אמנות הממ"ד", בתוך שוד ושבר: רועי מנחם מרקוביץ', בעריכת רן קסמיאילן (הרצליה: משכן האמנים הרצליה, 2017).

2 גליה ירב, "ההוראיקה המגומדת של רועי מנחם מרקוביץ'", הארץ, 06.12.13.

3 נוגה דוידסון, "טיפת מזל", טקסט תערוכה (תל אביב: גליה רוארט, 2013).

4 רן קסמיאילן, "שוד ושבר", בתוך שוד ושבר: רועי מנחם מרקוביץ', בעריכת רן קסמיאילן (הרצליה: משכן האמנים הרצליה, 2017).

5 שאול סתר, "יובל למצפור בערד: איך אמנים צעירים מתייחסים לפסל המונומנטלי של תומרקין", הארץ, 1.1.18.

לפסלים מצטרפות שתי עבודות וידאו חדשות - האחת מנכסת הדמיות של דירות יוקרה מתוך אתרי נדל"ן, שאמורות להדגים את חיי הפאר והשלווה הגבוהים והפנטסטיים, אבל מתמקדת דווקא בפשעים הקטנים שמחוללת הדיגיטציה בתמונה. עבודת הווידאו השנייה, *Suddenly*, קרויה על שם המילה המקדימה את סצנת המדרגות המפורסמת מסרטו של סרגיי אידנשטיין ("אונגית הקרב פוטיומקין", 1925) שבה נשים, גברים וילדים נטבחים בידי חיילי הצאר על מדרגות פוטיומקין, בכניסה לעיר אוזסה מהנמל. הווידאו של מרקוביץ' מתמקם בתוך שורה של מחוות שעשו במאי קולנוע ואמנים לאותה סצנה ידועה, כאשר הוא מציב אותה הפעם בחדר מדרגות ישראלי מצוי. כמו בסרט המקורי, גם כאן ישנו צירוף של שוטים רחוקים וקרובים שמדגים את המכניקה של יצירת פניקה וחוסר אונים - הפעם בסצנת ירידה למקלט. אצל מרקוביץ', הפניקה מלווה בתחושה חזקה מאוד של היכרות, של פמיליאריות, של קירבה ושל זיהוי של ד.נ.א. מקומי באקוסטיקה וההמולה של חדר המדרגות עצמו, וגם בפרטים הקטנים ביותר של תיאור הדמויות והסצנה.

לאה אביר

רוני מנחם מרקוביץ' (נ. 1979) חי ועובד בתל אביב. תערוכות יחיד של מרקוביץ' כוללות את "False Majeure" בגלריה קלובונה בצ'כיה ו"שוד ושבר" במשכן האמנים בהרצליה (2017), "טיפת מזל" בגלריה רוארט (2014), "והיינו עובדים" בשנת 2013 Kunst בציריך ו"נעילה" בגלריה Bei Koc בהאנובר (2013), "We Shall Overdraft" ב־Message Salon בציריך (2012), "עסקים כרגיל" בגלריה בארי (2011), "אל טרקלין היוקרה" בגלריה P13 בהיידלברג (2010), "לובי" בתיאטרון תמונע, תל אביב (2010) ו־"Take Off" בגלריה ג'ולי מ. בתל אביב (2008).

עבודותיו הוצגו בתערוכות קבוצתיות והוקרנו בפסטיבלים שונים בארץ ובעולם, בין השאר בטייט מודרן בלונדון, במוזיאון לאמנות עכשווית (MACBA) בברצלונה, במוזיאון המקדוני לאמנות עכשווית בסאלוניקי, במוזיאון היהודי העכשווי בסן פרנסיסקו, בביתן הלנה רובינשטיין של מוזיאון תל אביב, ב־MeetFactory בפראג, במרכז לאמנות עכשווית בתל אביב, במרכז לאמנות דיגיטלית בחולון, במוזיאון Torrance בלוס אנג'לס, במרכז לאמנות עכשווית בערד, ב־Kunsthalle Faust בהאנובר, בביאנלה באנתונה, בביאנלה הבינלאומית לאמנות חזותית בלימריק ובפסטיבל Videographies בלייז'.

towards the apartment building's basement bomb shelter. In Markovich's work, the panic is accompanied by a strong sense of familiarity and identification, created by the emphasis on basic collective elements such as the stairwell's acoustics and hustle, as well as the smallest details of the characters and scenography.

LEAH ABIR

Roy Menachem Markovich (b. 1979 in Tel Aviv) lives and works in Tel Aviv. His solo exhibitions include "False Majeure" in Klubovna Gallery, the Czech Republic and "Good Grief" at The Artists Residence in Herzlyia (2017), "Tipat Mazal" at RawArt Gallery (2014), "And We Worked," at Kunst 2013, Zurich, and "Finissage," at Bei Koc, Hannover (2013), "We Shall Overdraft" at Message Salon@Perla Mode, Zurich (2012), "Business as Usual," at Be'eri Gallery (2010), "To the Prestige Lounge" at P13 Gallery, Heidelberg and "Lobby" in Tmuna Theater Gallery, Tel Aviv (2010), and "Take Off" at Julie.M Gallery, Tel Aviv (2008).

Markovich's works have been displayed and screened in numerous group exhibitions and festivals, in venues such as Tate Modern, London, MACBA, Barcelona, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, the Contemporary Jewish Museum in San Francisco, the Helena Rubinstein Pavilion of the Tel Aviv Museum of Art, MeetFactory in Prague, the CCA in Tel Aviv, the Digital Art Lab in Holon, Torrance art museum in Los Angeles, Arad Contemporary Art Center, Kunsthalle Faust, Hanover, as well as the Athens Biennale, EVA - International Biennial of Visual Art, Limerick, and Videographies festival in Liege.

monumental sculpture art". For him, the sculptures "reveal the politics of nostalgia, designed to link the ideal image of the past with current authority structures (new or recycled)."⁴ And most recently, art critique Shaul Setter has found that in these works "... the aimless erectness of public sculpture metamorphoses into a useful erectness of what looks like an impressive collection of sex toys, domestic self-pleasuring aids."⁵

Combining new sculptural installations with video works from the past year, Markovich's current exhibition presents both a general view and specific closeups of local manifestations of the shift towards the 'real-estatism' and civil defense cultures. It also points to the way the two cultures are intermingled and glued together in today's social sphere. Moreover, the show provides an overview of recent developments in the artist's sculptural practice. The small-scale sculptures seem to be moving away from the ready-made and from the public sphere, turning instead, through different assemblages, to domestic interiors as social, political, formal, material, and economic arenas. The current installation is a refined, expanded, and detailed proposal for a collection of findings from the present. This collection originates in daily material culture. Its technology is invention and display, while its rhetorics is the local vernacular.

The "minimENTS" are accompanied by two new video works. In *Viewing*, the artist appropriates online simulations of luxury apartments advertised in designated real-estate websites, where they are meant to demonstrate a prestigious, fantastic though tangible, elevated, and detached lifestyle. In sharp contrast to that, the work focuses on the small crimes committed by digitization against this otherwise perfect image. The second video work, *Suddenly*, is titled after the word appearing shortly before the famous stairs scene from Sergei Eisenstein's silent film "Battleship Potyomkin" (1925), in which a crowd of women, men and children are attacked by a detachment of the Tsar's soldiers on the Potyomkin Stairs, the entrance to Odessa from the harbor. Markovich's work joins a long list of homages made by both film directors and visual artists throughout the years to that same scene. This time, the scene is positioned in a common Israeli apartment building's stairwell. Much like in the original film, the work uses alternating distant shots and closeups to demonstrate how mechanisms of panic and helplessness work – this time in a scene in which the men, women, and children are descending

4 Ran Kasmy-Ilan, "Good Grief," in *Good Grief: Roy Menachem Markovich*, Edited by Ran Kasmy-Ilan, (Herzliya: Artist Residence Herzliya, 2017).

5 Shaul Setter, "Jubilee Year for Mizpor Arad: How Young Artists Relate to Igael Tumarkin's Monumental Sculpture", *Ha'aretz*, 01.01.18.

Roy Menachem Markovich's new solo show comprises small-scale sculptures in various arrangements, as well as two new video works. The exhibition title refers to "MAMAD," the Hebrew acronym for the safe room that has become mandatory in every new apartment built in Israel after the 1991 Gulf war. Reinforced with concrete walls and a steel door, the room has become a constant feature in many citizens' lives and in everyday apartment living. "Mamadness" is a made-up word describing the "MAMAD" culture while also using "madness" to indicate an everyday state of panic underlying civil defense policies, as well as the general political climate in the state of Israel. In Hebrew, the title also contains the term "middle class," which points at class issues that are essential to the artist's work, as well as at the "real-estatism" phenomenon characterizing contemporary culture.

Markovich's sculptures, which he calls "minimisms," have received various interpretations over the last five years. Some view them as a critique of the local monumental sculpture (and hence, as a criticism of the Israeli National Project), and others see them as highlighting mechanisms of memory and trauma, referencing male sexuality, or expressing artistic self-criticism.

Curator Hadas Kedar, for instance, writes: "The transitory assembly of exhibition items, their impermanent materials, seem to reflect this 'authentic inauthenticity' of the Israeli living space... The use of 'knickknacks,' their ad-hoc associations, and DIY paint job expose the Israeli 'instant-styling' attitude and the way it is enlisted in the service of the national cause, camouflaging and masking catastrophe... Moreover, the sculptures appear as a funny reference to the tremendous momentum of creativity in the early days of Israeli sculpture."¹ In a text from 2013, art critique Galia Yahav emphasized "the phalluses that pounce from the pedestals, the curved balls - all seemingly made for pleasure." She found the artist's "whole industry of meta-dialect and articulation" to be "a mock presentation of seductive display stands, a disproportionate imitation."² In the same year, curator Nogah Davison wrote: "When these massive sculptures are turned into downsized, improvised versions, into pitiful trophies or paperweights from a men's gift shop, they also turn into a reflection of how a cheap imitation, a ridiculously unconvincing knock-off, demonstrates how the original is no less ridiculous."³ In line with this interpretation, curator Ran Kasmy-Ilan views the works as "ironic and perverse counterproposals to...

1 Hadas Kedar, "Mamad Art", in **Good Grief: Roy Menachem Markovich**, Edited by Ran Kasmy-Ilan, (Herzliya: The Artists Residence Herzliya, 2017).

2 Galia Yahav, "The Miniature Heroics of Roy Menachem Markovich," **Ha'aretz**, 06.12.13.

3 Nogah Davidson, "Tipat Mazal" exhibition text (Tel Aviv: RawArt Gallery, 2013)

3 הפסלים מניפסט

- גלזורה עם פוליטורה
- קמייקה עם פורמייקה
- דיני פרוטות שמתעסקים בזוטות
- מניות צוחקות
- פסלים עם תעודת כשרות
- בלי רישיון עסק
- בנויים בלי היתרי בנייה
- קנויים בלי חווית קנייה
- פסלי תמיא שלא זוכרים למה
- ציבוריים בבעלות פרטית
- מכייחים עם חודה חכירה
- פסל על כפות הפיסול
- פיסול בדמי ימיו
- עירום כביום פיסולו
- פיסול שעושה לביתו
- פיסול חוצות למגירה
- קל וחומר שמוסיף קיסם למדורה
- פסלי הורה שהולכים אחורה
- נמוכים עם פריים גבוה
- פסלי ריבית דריבית
- שמפרישים לפנסיה
- פסלים עם הפרשות
- פסלי דור ודור
- מחתלים ומחתנים
- מוציאים ומכניסים
- פיסול מולד
- שלא נרכש
- שלא קונים
- שלא כלול בסל
- הפסלים בוכים בלילה, בכי מפוסל
- פסלים שמתים אחרי התערוכה
- פסלים ממבט ראשון
- נכסי צאן ברזל מפלסטיק
- שמשים משומשים
- פמוטים שנישבו
- מוצקים במצוקה
- יוצאי רהיטי גינה מובחרים
- בוגרי הום סנטר
- פסלים מכאן שחולמים להיות שם
- להופיע בהיפראלרג'יק בארט נאו
- להיות בזון
- לטפס בשרשרת המזון
- בחנות של המוזיאון
- דיירקט לדירקטריון
- פסלים שרני רהב בא במיוחד לקנות
- והתאכזב כי חשב שהם גדולים
- שז'אנה, השומרת בהלנה רובינשטיין
- שמרה שלא יאכלו אותם
- כי חשבו שהם אכילים
- פסלי רהב ואחיזת עיניים
- טועים ומטעמים
- פסלים מחול ואין מה לאכול
- פיסול עילי שמגרד את התחתית
- צמוד קרקע עם תקורה גבוהה
- פסלי מעמד
- מהממ"ד
- רק עם צד אחד
- מקדימה פצצה, מאחורה אחרי הפצצה
- פסלים מהתפוצה
- חפצים ששרדו כדי לפסל
- שפיסלו כדי לשרוד
- הפסלים שאיתנו והפסלים שאינם עוד
- פסלי שואה שקטה שעושים הרבה רעש
- שרק ממלאים פקודות
- פסלים שאסור להשוות
- פסלי מחנות, פסלים בריכוז
- מנענעים את העכוד
- פסלים ששמים דברים על השולחן
- שלוקחים כיסא ויושבים על הרצפה
- פיסול שורה תחתונה

